

Eelke droomt

Wildernis

Onlangs sliepen we in het Twentse plaatsje Hengevelde in een B&B. Omdat de doorgaande weg was afgesloten en we een stuk om moesten rijden richting het dorp, vertelde onze gastvrouw Wendy ons de korte wandel- en fietsroute door het bos. Aan keurige mensen met schone fietsen vertelde ze deze route niet. Met de rolstoel zou het ook wel avontuurlijk zijn...

Stoer poch ik, dat ik wel wat gewend ben. Tjeerd kijkt bedenkelijk, maar dat negeer ik. Sommigen noemen dat eigenwijs, maar ik wil op zulke momenten gewoon graag het avontuur tegemoet. Punt.

We steken het erf over en kiezen het aangewezen karrespoor. Ik ga voorop. Al vorderend staat het gras steeds hoger en nemen de varens vanuit de berm steeds meer ruimte in. Eigenlijk zie ik al snel geen pad meer en stikt mijn rolstoel zo nu en dan omdat het sterke gras mijn wielen tegenhoudt, totdat het losgetrokken wordt uit de grond. Het gras zwiept in mijn gezicht. Als ik echt vast sta, zie ik Tjeerd met zijn fiets aan de hand aan komen ploeteren: 'We moeten terug!' roept hij. Tjeerd sjoert mij rolstoel los. 'Wendy zei toch dat het een klein stukje was...' zeg ik. 'Ik ga eerst verderop kijken', beslist Tjeerd. Ik spurt er direct achteraan. 'Kijk nou, hoe mooi die varens!' roep ik. Ik zie hem al bijna niet meer. Ik bedenk me dat ik Wendy geweldig vind, dat ze dit pad überhaupt als optie ziet voor een roller, dat is toch geweldig! Eindelijk iemand die mijn rolstoel en mij niet onderschat! Even later staat Tjeerd stil, kort daarna kijk ook ik uit over een diep omgeploegde akker. Waar is dat pad nou? Als ik Wendy bel snapt ze er niks van, een akker, manshoog gras?

Toch maar terug dus. Als het karrespoor en de B&B weer in zicht komen zien we ineens een afslag naar een bospad. Oeps. Dat was de route die Wendy bedoelde... Een stuk sneller crossen we door het bos. Ja, jemig sputter ik naar Tjeerd. 'Dit is toch helemaal niet avontuurlijk? Ze had het over een avontuurlijk pad'. Verdorie, ben ik toch weer onderschat!